

Η “Φωνή Κυρίου” της 6ης Οκτωβρίου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

6 Ὀκτωβρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 40 (3462)

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΣ

Όταν διαταραχθούν οί σχέσεις μας μέ κάποιον από δική του υπαιτιότητα, εἶναι ἴσως δικαιολογημένο νά δυσφοροῦμε μέ ὅποιονδήποτε ἔλθει καί μᾶς προτρέψει νά κάνουμε ἐμεῖς τό πρῶτο βῆμα συμφιλίωσης. Όταν ὅμως τό φταίξιμο εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου δικό μας, θά ἔπρεπε ἀπό μόνοι μας, χωρίς νά περιμένουμε καμιά παρακίνηση καί χωρίς καμιά ἀναβολή, νά σπεύδουμε νά ζητᾶμε συγγνώμη. Θά ἦταν, ἐπομένως, μεγάλη ντροπή γιά ἐμᾶς τό νά ἀναγκάζεται τό πρόσωπο πού πληγώσαμε νά βάζει μεσολαβητές γιά νά τά βροῦμε. Πολύ περισσότερο θά ἔπρεπε νά μᾶς συγκινεῖ τό νά ἔρχεται ὁ ἴδιος καί νά μᾶς παρακαλεῖ γι' αὐτό.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ](#) τη “Φωνή Κυρίου” της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος της Κυριακής 6 Οκτωβρίου 2019, όπως αυτή διεμοιράσθη στους ιερούς ναούς ολόκληρης της ελληνικής επικράτειας.

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΣ

Όταν διαταραχθούν οι σχέσεις μας με κάποιον από δική του υπαιτιότητα, είναι ίσως δικαιολογημένο να δυσφορούμε με όποιονδήποτε έληθε και μās προτρέπει να κάνουμε έμείς τó πρώτο βήμα συμφιλίωσης. Όταν όμως τó φταίξιμο είναι έξω από τó δικό μας, θά έηρεπε από μόνοι μας, χωρίς να περιμένουμε καμιά παρακίνηση και χωρίς καμιά άναβολή, να σπεύδουμε να ζητάμε συγγνώμη. Θά ήταν, έπομένως, μεγάλη ντροπή για έμās τó να άναγκάζεται τó πρόσωπο που πληγώσαμε να βάζει μεσοδιαβητές για να τά βρούμε. Πολύ περισσότερο θά έηρεπε να μās συγκινεί τó να έρχεται ό ίδιος και να μās παρακαλεί γι' αυτό.

«Μή εις κενόν δέξασθε τήν χάριν»

Άν αυτό ισχύει για τίς μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις, πόσο θά έηρεπε να μās συγκλονίζει ή πρωτοβουλία του Θεού να «καταλλήγομε» μαζί του, τή στιγμή που ή διάρρηξη των σχέσεών μας όφείλεται άποκλειστικά σέ μās· στίς δικές μας άμαρτίες. «Δέν έγινε ό Θεός έχθρός μας» θά πεί ό ιερός Χρυσόστομος· «έμείς γίναμε έχθροί του με τήν άποστασία μας· Θεός γάρ ούδέποτε έχθραίνει».

Στό σημεινó άνάγνωσμα ό άπόστολος Παύλος, άφού μās έχει ήδη μιλήσει για τήν τιμή που τού έκανε ό Θεός να τού άναθέσει «τήν διακονίαν τής καταλλαγής», ξανατονίζει ότι είναι συνεργός του Θεού σ' αυτό τó σωτήριο έργο τής συμφιλίωσης μας με Αυτόν. Καί μιμούμενος τήν ταπείνωση και άγάπη του Χριστού, που καταδέχεται να μās παρακαλεί και να μās προτρέπει σ' αυτό τó έργο, έπαναλαμβάνει για τρίτη φορά τή λέξη «παρακαλούμεν», παρακινώντας μας κι αυτός να μήν περιφρονήσουμε αυτή τή δωρεά του Θεού. Πρόκειται για μιά όντως δωρεάν συμφιλίωση· έμείς δέν θυσιάζουμε κάτι. Σέ Έκείνον όμως κόστισε τόν θάνατό του πάνω στον Σταυρό. Ό Άναμάρτητος δέχθηκε να πεθάνει ως κατάδικος, για να δικαιωθóμε και να σωθóμε έμείς· για να μπορούμε να ξαναγίνουμε παιδιά του και «φίλοι» του (Ιωάν. 15,14).

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. ζ' 1-10)

«Καιρός εὐπρόσδεκτος»

Ἀδελφοί, συνεργοῦντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς -λέγει γάρ· «Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι»· ἰδοὺ νῦν «καιρὸς εὐπρόσδεκτος», ἰδοὺ νῦν «ἡμέρα σωτηρίας»-μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν ἀγνότῃ, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτως, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σὺν συνεργάται τοῦ σῶς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ δεχθῆτε μάταια τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, διότι λέγει, Εἰς καιρὸν εὐνοίας σέ ἄκουσα καὶ εἰς ἡμέραν σωτηρίας σέ ἐβοήθησα. Ὁ καιρὸς εὐνοίας εἶναι τώρα, ἡ ἡμέρα σωτηρίας εἶναι τώρα. Δὲν δίνουμε σέ κανένα καμμίαν ἀφορμὴν προσκόμματος διὰ νὰ μὴ δυσφημισθῇ ἡ ὑπηρεσία μας, ἀλλὰ σὺν ὑπηρεσίᾳ τοῦ Θεοῦ συσταίνομε τοὺς ἑαυτοὺς μας σέ ὅλα διὰ τῆς μεγάλης ὑπομονῆς μας σέ θλίψεις, σέ ταλαιπωρίες, σέ στερήσεις, σέ μαστιγώσεις, σέ φυλακίσεις, σέ ταραχές, σέ κόπους, σέ ἀγρυπνίες καὶ πείναν· μέ ἀγνότητα, σύνεσιν, μακροθυμίαν καὶ καλωσύνην, μέ Πνεῦμα Ἅγιον, μέ ἀγάπην χωρὶς ὑπόκρισιν, μέ τό κήρυγμα τῆς ἀληθείας καὶ μέ δύναμιν Θεοῦ, μέ τὰ ὅπλα τῆς δικαιοσύνης, τὰ ἐπιθετικά καὶ ἀμυντικά, σέ τιμὴν καὶ ἀτίμωσιν, σέ δυσφημήσεις καὶ ἐπαίνους, σὺν λαοπλάνοι καὶ ὅμως ἀληθινοί, σὺν ἀγνωστοὶ καὶ ὅμως πολὺ γνωστοί, σὺν νὰ πεθαίναμε καὶ ὅμως ζοῦμε, σὺν τιμωρούμενοι καὶ ὅμως μὴ θανατούμενοι, σὺν λυπημένοι καὶ ὅμως πάντοτε χαρούμενοι, σὺν πτωχοὶ καὶ ὅμως κάνοντες πολλοὺς πλουσίους, σὺν νὰ μὴ ἔχωμεν τίποτε καὶ ὅμως κατέχομεν τὰ πάντα.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθηβιζάντου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)
